

ΝΕΥΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΤΑ ΛΙΘΩΣΤΡΩΤΑ

— 'Επήγγες ποτέ σου στη Σμύρνη; 'Όχι, είπες; Αί λοιπόν, φίλε μου, εγώ να μ'ην π'ες, αφού είσαι τόσον νευροπαθής...

— Δέν έσυλλογίσθηκα ποτέ μου να πάγω! άπ'ήν τ'εσα εγώ.

— Δέν θ'α περάσει πολλές καιρός και θ' άπορ- σίσης να φύγης από τ'ές 'Αθήνας. εξηκολούθησεν έκείνος, ένθ' τό βλέμμα του εξηγειότο και ή φωνή του έγένητο δραματικώτερα, όπως λέγουν τ'α μυθι- στορήματα. Είπε ώραία πόλις ή Σμύρνη. Δέν έχει σκόνη και όταν βρέχη δέν λασιώνου πολύ οι δρό- μοι της. 'Αλλοίμονον όμως αν θελήσης να κάμης επιπέψεις με τό άμάξι. 'Ακριβώτατα τ'α άμάξια και έκτός τούτου τ'α άλογά των διαρκώς γλιστρούν και πέφτουν, πέφτουν, πέφτουν... μ' όλα τ'α τα- κούλια που έχουν στα πέταλά των.

— Στα πέταλά των;

— Ναι, περ'άξενον σου φαίνεται. Τακούνια δι- πλά, κάθε άλογο και όκτώ τακούνια, ή μάλλον γάντζους, διά να μή γλιστρούν στα περίφημα λι- θωστρωτά γλιστρούν όμως. Δι' αυτό έφευρέθη στη Σμύρνη, όπου δέν υπάρχουν έδαστροπ'ήρες, ένα νέον έπάγγελμα: οι λιθοξόοι των δρόμων...

— Οι λιθοξόοι των δρόμων;

— Γεβ'άιος... 'Ανθρωποι καθήμενοι σταυρο- πόδι καταμεσής του δρόμου και με τήν σμίλην και τήν σφύρα του λιθοξόου στα χέρια, χαράττοντες κα- νονικές κοίλας γραμμάς έριζωντίους και καθέτους και διαγωνίους: πά'ω εις τ'άς ώραίας πλάκας τ'ης Νεο- πόλεως που είνε στρωμένοι οι κεντρικοί δρόμοι, διά να μή γλιστρούν τ'α ζώα και οι άνθρωποι άκόμη. 'Αλλ' οι τροχοί των άμαξίων και οι σάλες των δια- βατών που σβείρνται, αλλά και σβείρουν, ίσοπεδώ- νουν τ'ας πλάκας διαρκώς και διαρκώς έχουν δουλειά οι λιθοξόοι...

— Και θ'α κάλουν εκεί πολύν κρότον τ'α άμά- ξια, αϊ;

— 'Υπέρχταν ποτέ εμπρός σου συντάγματα πυ- ροβολικού με τ'α σκευήρια των έν τροχασιών; 'Εξε- φέρωσαν ποτέ σείρα κάτω από τό περ'άθρό σου; 'Ετσιείες για να σωθής από κάβρον από ρυτιήρας ελατύ- νον έν ν ίον σου; Σε εξάρτισεν έμβροντία βαρελιώντων; 'Όλα αυτά φίλε μου, είνε τίποτε εμπρός στον χα- λασμόν Κυρ ου που κινει ένα και μόνον άμάξι όταν περνά επάνω σε δρόμον πλακοστρωμένον, όπως στη Σμύρνη. Και όμως ή Σμύρνη δέν έχει ούτε τό έν δέ- κατον των άμαξίων τ'ης 'Αθήνας, μ' όλον τον διπλά- σιον πληθυσμόν της... 'Εκτός τούτου οι τσαγκάρες όλοι των 'Αθηνών θ'α γείνουν πάμπλουτοι, ένθ' οι άμαξάδες θ'α γείνουν δήμιοι των νεύρων μας και των υπάρξεών μας, χωρίς να υπάρχει έλπις ότι θ'α φτωχύνου και αυτοί...

νουρμιαν εμπήκες εκεί μέσα; Πίς μου, πές μου.

'Ιακωβέλα.

'Η Πανθέα είχε βάλει προκήρυξι ζητούσα μίαν νέαν κομμώτριαν ή όποία να τ'ης κτενίση τ'α μαλλιά με νέον τρόπον. Διότι άηδίατεν όλους τους γνωστούς τρόπου. 'Εμαχία αυτό και προσεφέρθη εις μίαν υπη- ρετριάν της εις τήν όποιαν εξέθειασα τήν επιδεξιό- τητά μου. Και προσεκληθήην να δώσω δείγματα τ'ης τέχνης μου. 'Η Νέρισα με έπερίμενε μετά σε μίαν γόνδολα. 'Όταν ανέβεινα εις τον Πουκένταυρον έτρεμα σαν τό φύλλο.

Γραδειίγα.

'Εκείνος ήτο εκεί; Τον είδες;

'Ιακωβέλα.

'Ητο εκεί. 'Ανέπνεε τ'α φιαλίδια των άρωμάτων για να μεθύσθ. 'Όταν με είδε μπροστά της ή Πανθέα του είπε μισογελαστή και μισοκυθρωπή: «Να μία προσέτι ή όποία δέν έχει παρά τ'α δύο της χέρια: 'Α!, δός μου για τήν τοαλέτταν μου μίαν μινράν σκιάβα που να έχη ένατό δάκτυλα ευ- λυγίστα και επιδέξια!» 'Εγώ έτρεμα. Μ' έκύττα- ζεν εκείνος ά'ενως.

Γραδειίγα

Πώς ήτο τό πρόσωπόν του;

Τόν ήτένισα άπορών.

— Δέν σε έννοώ, είπα. Τι έχουν αί 'Αθήναι με τήν Σμύρνην, οι τσαγκάρες και τ'α άμάξια, οι άμαξάδες και οι δήμιοι;...

— Δέν μ' έννοεις, τ'ελπίσως; - έφώναξε με ταβουλάρειον στόμφον. Διάβατε λοιπόν αυτό!

Και μου έτεινε μίαν 'Αθηναϊκήν έφημερίδα ή όποία έγραφε τήν εξής είδηση, που μ' έκαμε να σκέ- πτωμαι περί μεταναστεύσεως εις τήν Νάτιον 'Α- ριακήν:

«'Απεφασίσθη υπό του ύπουργείου ή λιθώστρω- σης των οδών τ'ης πρωτεύουσας. Πρώτον θ'α γίνη τμηματική στρώσις έκ κυβολίθων γρανίτου, προσε- χομένου έκ τ'ης Μαύρης Θαλάσσης. Αί έργασίαι θ'α άρχίσουν από τ'ης πλατείας Συντάγματος μέχρι τ'ης παρόδου του 'Οφθαλματρείου».

Νεύρων Νευρίδης

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περασμένα του «Νουμά» πω- λούνται εις τό Κεντρικόν Ηρακτορεϊον των 'Εφημερίδων και εις τ'α κιάσκια των πλατειών Συντάγματος 'Ομονοίας, 'Εθνι- κής Τραπεζής και Βουλής.

Ψιλικά

νεωτερισμοί, χίλια δυό πράγματα.

Γ. ΘΕΟΦΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Έμπορος

9 - 'Οδός Ευαγγελιστριάς-9

ΣΤΗΝ ΣΤΟΑ ΛΙΖΙΕΡΗ

Ένα μόνον καλλιτεχνικόν έργαστάσιον γυναικείων καπέλλων και μία μόνον πλουσιωπάτη αποθήκη πτερωδών ύπόρχει—τό κατάστημα του κ.

Π. ΚΡΗΣΤΟΓΛΙΑ

Advertisement for Emmanouyla Drakopoulou, featuring decorative borders and text: ΑΠΟΣΘΗΚΗ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ ΓΙΑ ΤΟΥΣ Ρ. Κ. ΕΜΠΟΡΟΦΡΑΓΤΑΣ 38-ΟΔΟΣ ΜΗΤΡΟ. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΠΟΛΕΩΣ-38

Δεκαπενθήμερον επιστημονικόν και καλ- λυτεχνικόν περιοδικόν

Ύδονται: Γ. ΑΞΙΩΤΗΣ και Γ. ΛΑΜΠΕΛΕΤ

Table with subscription rates: Συνδρ. έτησία Δρ. 10 Κ, έξάμηνος 6 Ρ, τρίμηνος 4 Ι, Διά τό έξωτεριόν Συνδρ. έτησία 40 χρ. 18 Κ, έξάμηνος 6 Η. Includes address: Διά πάσαν αίτησίην: Διοίκισις «Κριτικής» 146 Α, 104 Β, Αρ. Κωνσταντινου 20

'Η «Κριτική» είνε τό ευθηνώτερον των μέχρι τούδε εκδοθέντων περιοδικών

ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΨΑΛΛΙΔΑ

18 - 'Οδός Ευαγγελιστριάς - 18

Γυναικεία καπέλλα. Τιμαί σνγκατα- βατικά. Γούστο Παρισιόνό Ειδιόκτης

ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ Η «ΜΕΛΙΣΣΑ»

Παρά τον ναόν τ'ης Χριστοδωπηλαιω- τίσσης. Οικιακή κουζίνα.—Καθα- ραρότης.—Ύτνια.—Ρεσι- νάτο θαυμάσιο

Και με διευθυντήν τον ευγενέστατον ΕΥΑΓΓΕΛΟΝ ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΝ

'ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ, ΜΗΝ ΑΙ'Ν ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ 'Εκδιδόμενον έν 'Αθήναις

Διευθυντής: Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ Γραφεία: 'Οδός Πινακωτών 22 Α. Είκόνες έξόχων καλλιτεχνίων

'Ιακωβέλα

Ω! πολύ ώραίον. ('ΕΓραδενίγα γυρίζει τήν κεφαλήν προς τ'α όπίσω ώσει πληγεϊτα εις τήν καρδίαν. Τό χέρι της άπλώνει προς τ'ας γυναικίς της, ένθ' ή Λουκρητία έννοήσασα τι ζητεί τ'ης δίδει μίαν καρφή. 'Η δόγισσα τρυπή τό έμοίωμα τό κατ'άρστον από καρφίδας)

Γραδενίγα

Σε έρωτώ πώς ήτο τό πρόσωπόν του; ήρεμον, άφροντι;

'Ιακωβέλα

'Εφαίνετο ότι είχε στα έλέφρατά του μίαν κα- τηφή σκέψιν. Τ'α μάτια του ήσαν ζωηρά και όλίγον σκυθρωπά.

Γραδενίγα

'Αλλ' ώμίλει;

'Ιακωβέλα

'Όχι, δέν ώμίλει. 'Εφρινετο άφρημένως 'Αφού έπαυσε να με κυττάξη έβγαλε από τήν θή- κην ένα μαχαίρι τό όποιον είχε στην ζώνην του και έβούτηξε τήν αιχμήν του εις τ'α φιαλίδια διά να τήν άρωματίση ή τήν δηλητηριάση, δέν είξερω τί από τ'α δύο. 'Εγώ έτρεμα ένθ' έβλεπα τους βαρείς πλοκάμους. Τ'α χέρια μου μέσα σε 'κεινο τό μεγάλο χρυσό δάτος ήσαν σαν δύο φύλλα χαμένα. 'Αλλά τί κάνεις, αλλά τί κάνεις; μου έλεγεν ή Πανθέα

και μέσα στην φωνήν της έβραζεν ή όργή. Τότε αϊφνιδίως ή τόλμη μου ήλθε και έν ριπή όφθαλμού γρήγορη σαν ταχυδακτυλουργός, έκοβα, έκρυβα, έπειτα άλλην σκέψιν δέν είχα παρά να φύγω. Τ'α χέρια μου έμειναν σχεδόν ακίνητα. Και ή όργή της έξέσπασε επάνω μου τρομερά Μ' έδιώξαν, μ' εκυ- νήγησαν, μ' εκτύπησαν... Μία δούλα από τήν Κύπρον ήθελε να με σκοτώση... ένα; σκληρούνος έρέθιζεν έναντίον μου τ'α λαγωνικά του...

Νερίδσα κλαίουςα

'Α! γαληνοτάτη, δέν είξερω πώς κατώρρωσε να ξεφύγη... 'Όλο τό κορμί της είναι μωλωπισμένο από τ'α κυπήματα, είναι όλη πληγωμένη: στα χέ- ρια, στους ώμους, στο στήθος.

Γραδενίγα προς τήν Νερίσσαν

Πήγαινε, φέρε την, δέσε την. Ζήτησε από τήν Πεντέλαν τον βάλσαμον... Πεντέλα! Πεντέλα!

Πεντέλα από ψηλή

'Η φωτιά πλησιάζει έρχεται στο ρούμα· όλη ή όχθη φωτίζεται από αυτήν... Οι βάρκες τήν άκο- λουθούν, τήν τριγυρίζουν, σφιγμένες, άπειρες... Με- γάλος θόρυβος!...

(*Επεται τό τέλος)